

Dat het schrijven van zo'n smerig stukje zo bevredigend kan zijn

I

k kom net terug uit het dal van drek en derrie dat onschuldig een buikgriepje heet. Als beschaafde vrouw moet ik hier natuurlijk onmiddellijk bij aantekenen dat er wel ergere en

belangrijkere dingen bestaan, maar het punt is nu net dat een buikgriep niets met beschaving te maken heeft. Denk: oer. Denk: tot hier en niet verder. Wel biedt deze aandoening een uitgelezen kans om jezelf nader te leren kennen. Het ene moment denk je nog dat je een burger van aanzien bent, of in elk geval iemand die goed bezig is met dingen die er echt wel toe doen, het volgende moment worden er uit al je openingen diverse soorten drab gelanceerd, nog gelijktijdig ook, zodat de wc al dan niet tijdig bereiken meteen weinig tot niets meer uitmaakt. Je staat tegenover krachten van tsunami-niveau, en hoe nietig is de mens dan. Mij overkwam dit avontuur in het holst van de nacht. Na de eerste aanval strompelde ik naar beneden om in de bijkeuken een emmer voor bij mijn bed te pakken. Een typische beginnersfout: dat hadden er dus twee moeten zijn. Bovendien liep er nu niet langer alleen een gevarieerd smurriespoor van mijn slaapkamer naar de wc, maar ook door het hele trappenhuis. Het ongeluk wil bovendien dat ik een Perzische traploper heb, een nepperd weliswaar, maar wat erin vast klontert,

krijg je er alleen met een vork weer uit. Goede raad is duur, denk je op zo'n moment nog even, maar in feite heb je geen enkele keuze. Dus daar kroop ik om half drie 's nachts op handen en voeten over de trap om de looper schoon te schrapen, terwijl ik om de zoveel treden een nieuwe salvo in mijn emmer mikte, of rakelings ernaast. Omdat ik een miezerig doetje ben, barstte ik halverwege in tranen van zelfmedelijden uit, wat de hele zaak behoorlijk verergerde, want nu bleek ook mijn snotproductie niet meer te stuiten. Terwijl ik zo compleet in al mijn eigen lichaamssappen gemarineerd raakte, besepte ik dat de boeddhisten ongelijk hebben: het is helemaal niet de kunst om in het hier en nu te leven, het is juist de kunst om je daar volledig voor af te sluiten. Zo leer je van elke situatie wel wat. Over mezelf kwam ik eveneens iets nieuws te weten, zij het pas de volgende dag, nadat ik een bus luchtverfrisser in huis had leeggespoten en ook ikzelf weer louter naar tijm en honing geurde: nooit verwacht dat het schrijven van zo'n smerig stukje zo bevredigend zou zijn.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein